

Chúng ta để relationship đi!

Tâm bấm vào thông báo, nick name “Đau khổ đủ rồi, hạnh phúc được chưa” vừa gửi cho cô một lời đề nghị xác nhận mối quan hệ: Đang hẹn hò.

Tâm đăng nhập tài khoản facebook, như một thói quen, cô vào trang cá nhân của anh trước khi xem những thông báo ở trang của mình. Bỗng, trái tim cô như có bàn tay ai bóp chặt, chưa bao giờ Tâm thấy hai chữ “Kết bạn” to đùng hiện trên trang cá nhân của Nam lại trở nên lạnh lùng và tàn nhẫn với mình đến thế. Anh đá văng cô ra khỏi cuộc đời anh như thế còn chưa đủ đau đớn sao mà giờ ngay cả sự kết nối ảo này anh cũng đành đoạn cắt đứt.

Chẳng lẽ, anh đã chính thức xóa tên cô ra khỏi nhật ký đời mình? Chẳng lẽ, chia tay là ngay lập tức quay lưng, cắt đứt tất cả mọi liên hệ với người kia như thế ư? Cô cũng từng là một nửa yêu thương của anh mà. Tâm nhìn vào màn hình mờ dần, tự ái ngập ngụa trong tim, mùi vị mặn chát dâng lên nơi đầu lưỡi, cô định bấm thoát ra khỏi facebook thì...

“Chúng ta để relationship” đi. Cái quái gì thế này? Tâm bấm vào thông báo, nick name “Đau khổ đủ rồi, hạnh phúc được chưa” vừa gửi cho cô một lời đề nghị xác nhận mối quan hệ: Đang hẹn hò. Tâm cười khẩy và thầm nghĩ, lại một tên vừa rảnh vừa biến thái nào đây. Bấm vào trang cá nhân, cô hơi khựng lại bởi khuôn mặt người con trai này khá quen, hình như cô đã từng gặp ở đâu đó, nhưng tuyệt nhiên không nhớ ra.

Những ghi chú và trạng thái của người này dường như là viết riêng để cho ai đó đọc được, tất cả chúng đều hàm chứa một nội dung: Đau khổ đủ rồi, hạnh phúc được chưa? Tâm đọc một cái note và nhận ra, người con trai này cũng không đến nỗi biến thái lắm, câu từ và ý tứ coi bộ cũng rất được, hơn hết, cô cảm thấy đồng cảm và thấu hiểu một điều gì đó khá sâu kín từ chàng trai lạ mặt này hơn. Cửa sổ khung chat nhấp nháy, là hân.

- Hey Tâm, để relationship với mình đi.

- Tại sao?

- Vì... mình thích Tâm.

- Nhưng tôi đâu có thích bạn.
- Tâm hãy cho tôi một cơ hội đi, chỉ cần có cơ hội, tôi tin mình có thể làm được.
- Cơ hội gì?
- Cơ hội được bước vào trái tim Tâm.
- Tôi đâu có khóa cửa.
- Là Tâm đang không nhận ra đấy thôi.
- Thật vậy à. Cho tôi một lý do để làm điều đó được không?
- Lý do hả? à ừm, lý do là vì nếu Tâm chịu để xếp những buồn đau lại và mở lòng hơn, người đến sau chắc chắn sẽ tốt hơn người đến trước.

Tâm cuộn mình trong tấm chăn dày, đêm đầu thu đã chớm lạnh, cô nằm ngẫm nghĩ về những lời kẻ lạ mặt vừa nói: Có đúng là khi ta chịu xếp những đau buồn lại, mở lòng ra là ta sẽ gặp những người đến sau tốt hơn không?. Cô mở mắt, nhìn xung quanh, căn phòng này đầy ắp những kỉ niệm thuộc về Nam, mọi thứ ở đây, đều đã từng thuộc về anh và cô cũng vậy... đã có một thời, cô là của anh. Nhưng giờ, hết rồi.

Cuộc đời này vốn đã hữu hạn, tình cảm của con người không có lý gì lại là vô hạn cả, có lẽ đã đến lúc cô chấp nhận xếp những buồn đau, thất vọng đã qua để lại là chính mình – một cô gái yêu đời, tươi trẻ - như chính cô của những ngày chưa có anh. Nhưng tại sao tên lạ mặt đó lại biết mình vừa trải qua những đau khổ nhỉ? Có bao giờ mình than vãn chuyện đó trên facebook đâu, trừ những người bạn thân thiết ra, tuyệt nhiên, không ai biết cô và Nam chia tay với nhau vì sự xuất hiện của người con gái khác. Có lẽ, đây chỉ là một chiêu tán tỉnh của những tay sát gái, phải, Tâm ơi, đừng mơ mộng nữa. Chuông điện thoại đổ từng hồi dồn dập níu cô về thực tại, với tay, trên màn hình, là số của Nam.

- Alo...
- Cô đừng mấy cái trò trẻ con của mình lại đi, chúng ta chia tay rồi, đừng làm

phiền tôi nữa.

- Anh nói gì vậy Nam?

- Nói gì cô tự hiểu đi, đã hết thời giả ngây giả ngô với tôi rồi. Đừng làm phiền tôi nữa....

Đầu dây bên kia đã ngắt kết nối, Tâm nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, run lên từng hồi. Nước mắt cô tự nhiên rơi mãi không ngừng được. Cô thấy thương cho mình quá, thương cho những yêu thương khờ dại trao đi một thời không toan tính, thương cho những điều đã qua và cả những điều chưa đến. Mà dại quá Tâm ơi! – cô nói với chính mình.

Điện thoại lại rung lên trong tay. Là tin nhắn của nhỏ bạn thân, nhỏ khoe vừa giở trò phá hoại chọc tức được Nam và con bé kia một trận rất hả hê. Thì ra là nó, Nam đã đổ mọi tội lỗi lên đầu cô chỉ vì lòng tốt đặt không đúng chỗ của nhỏ bạn thân. Giờ thì cô cũng chẳng buồn nhắn tin trách móc ai hay giải thích cho ai, cô muốn được yên thân, cuộc tình này đã lấy đi của cô quá nhiều năng lượng, chưa bao giờ cô muốn mình biến thành một con rùa như bây giờ, rụt đầu trong mai và không bị ai quấy rầy nữa, chỉ thế thôi.

Tâm vào facebook sau thời gian ở ẩn. Thật lạ lùng, cô vào trang cá nhân của mình và chỉ thế thôi. Cửa sổ chat lại nhấp nháy, lại là hân.

- Đau khổ đủ rồi, hạnh phúc được chưa cô bé?

- Ai nói tôi đau khổ.

- Nhìn cái mặt là biết.

- Xạo, anh đã gặp tôi bao giờ đâu.

- Là em không nhìn thấy anh thôi. Nếu không đau khổ vậy chúng ta để relationship đi.

- Được thôi.

Tâm bước ra ban công phòng mình, hít một hơi thật sâu, mùi nồng nàn, hăng hăng của đêm, của lá cây và của cuộc sống xung quanh quấn vào nhau chặt

đầy trong khí quản cô. Cô không hiểu tại sao mình lại đồng ý đặt mối quan hệ: đang hẹn hò với một người không quen biết trên facebook như thế. Hẳn lại chẳng có vẻ gì là đang tán tỉnh cô cả vì hẳn đã bao giờ đòi gặp cô đâu. Nhưng hình như không hẳn thế, hẳn có khả năng đọc được tâm lý và suy nghĩ của cô một cách chính xác. Thần giao cách cảm chăng? Không, làm gì có chuyện trùng hợp vậy. Nhưng dù sao thì, để một cái quan hệ trên facebook như thế, cũng chả ảnh hưởng gì đến cô, đó chỉ là một trò đùa thôi mà. Sau những đổ vỡ, hình như tâm hồn cô trở nên chai sạn hơn, những rung cảm cũng không còn mãnh liệt như trước nữa, với cô, cuộc sống như một canh bạc, sống thật quá cũng chết, sống giả quá cũng chết, chỉ có những đứa giả chết thì mới sống. Cô đang giả chết.

Một chiếc đầm kiểu body màu nude tôn lên những đường nét tuyệt mỹ chết người, móng tay sơn đen, giày đế thô, tóc xõa ngang, mắt khói, môi đỏ mận, nước hoa Chanel ngọt ngào, Tâm kiêu hãnh đẩy cửa bước vào quán Hi-end gần căn hộ nơi cô sống. Trong ánh đèn vàng ấm áp, những bản nhạc thập niên 80 du dương phát ra từ bộ loa tiền ti làm không gian quán thêm phần sang trọng nhưng không kém phần tình tứ. Chọn một chỗ gần cửa sổ có thể ngắm toàn cảnh thành phố về đêm, Tâm dậm lại lớp trang điểm. Nam đến ngồi trước mặt cô sau đó 5 phút.

- Trông em dạo này xinh quá – Nam nói.

Cô đọc được nét lung túng và chao đảo trong mắt anh, Tâm biết, anh không thể cưỡng lại nét quyến rũ của cô, ngay tại đây, ngay lúc này.

- Cũng nhờ anh cả, chẳng phải người ta hay nói, con gái thường đẹp lên sau khi chia tay sao! – Tâm ranh mãnh đáp trả.

- Nhưng lúc yêu anh, em mới đẹp nhất! – Nam vẫn không hổ danh là một tay tán gái thành thần, không có gì mà gã không nói được.

Anh gặp em có chuyện gì? – Tâm vào thẳng vấn đề.

- Anh đến để xin lỗi em, chuyện hôm trước chỉ là hiểu lầm, anh cứ nghĩ em là người buông lời bịa đặt để Lan giận anh nhưng... không phải vậy. Anh xin lỗi. – Giọng Nam có vẻ đầy ăn năn, hồi hận.

Tâm cười khẩy.

- Tâm, anh muốn quay lại với em. – Nam nói, giọng anh run run.

Tâm ngược mắt lên nhìn thẳng vào Nam sau câu nói đó, một thoáng bất ngờ trong đồng tử Tâm nhưng nó ngay lập tức bị dập tắt.

Nam lại tiếp tục

- Anh nhận ra, anh là một thằng ngốc, em là người con gái dành cho anh tình yêu chân thành vậy mà anh không biết trân trọng, anh biết, anh đã làm tổn thương em rất nhiều, anh muốn được bù đắp, muốn được chuộc lại lỗi lầm đã gây ra. Anh...

- Thôi được rồi. Anh không cần đọc diễn văn trước mặt em nữa. Em đã biết chuyện Lan bỏ anh theo gã trai khác sau khi cuôm của anh không ít tiền, haha, đúng là sự đời. Và giờ, cái kẻ đã từng ruồng bỏ em với cái lý do là: em chưa phải là tình yêu đích thực của anh, để đi theo cô gái đó đang ngồi trước mặt em và đòi chuộc lỗi. Lấy gì để em tin đây?

- Anh có thể làm tất cả. Anh thề đấy. – Nam nói trong đau khổ.

Tâm từ từ đưa bàn tay mình chạm vào tay Nam. Cầm lấy và vuốt ve nó. Mặt Nam giãn ra, có lẽ những nỗ lực cùng tấm lòng hối hận chân thành của anh đã được Tâm thấu hiểu. Anh biết mà, Tâm không đời nào bỏ anh, cô ấy rất yêu anh và có thể làm tất cả vì anh. Anh biết mà. Tâm từ từ chồm người lên, tiến sát lại gần Nam, hương thơm tỏa ra từ người cô làm Nam phút chốc chìm trong mộng ảo, mũi hai người chạm nhau, Nam nhắm nghiền mắt để chuẩn bị cho một nụ hôn ngọt ngào tha thứ, nhưng không, môi Tâm lướt qua mặt anh và vị trí mà nó dừng lại chính là vành tai. Tâm thì thào...

- Quay lại ư? Quên chuyện đó đi nhóc ạ. Em không phải là gái gọi. Em xứng đáng được nhiều hơn thế.

Tâm trở lại tư thế bình thường, mắt khép hờ khoan khoái tận hưởng bản nhạc bất hủ của Madonna. Nam đã rời khỏi chỗ mình từ bao giờ, cô chẳng để tâm.

Khi bản nhạc kết thúc, cô mở mắt ra. Một người đàn ông đã ngồi thay vào chỗ của Nam từ lúc nào không rõ. Cô nhận ra, anh chính là người có nick name “Đau khổ đủ rồi, hạnh phúc đủ chưa” trên facebook, cũng chính là người đang để relationship với cô, nhưng tại sao hắn lại đang ngồi trước mặt cô thế này.

- Anh làm gì ở đây?

- Tôi đi uống cà phê.

- Ai cho anh ngồi đây?

- Ở tôi không thấy dòng chữ nào ghi rằng cấm ngồi ở đây cả.

- Anh...

- À tôi đến để nói với cô, lúc này cô làm tốt lắm! – Vừa nói, người đàn ông lạ mặt vừa nháy mắt với Tâm.

- Anh, anh theo dõi tôi – Cô bắt đầu nổi cáu.

- Không hề, tôi đứng ở kia và đã nhìn thấy tất cả đấy chứ. – Hắn ta vừa nói, vừa chỉ tay về phía quầy của quán cà phê – quán cà phê này là của tôi.

- Anh, nhưng, anh, chủ của quán cà phê này là... - Đầu óc Tâm bắt đầu rối loạn.

Thì ra kẻ lạ mặt biết tuốt ấy tên là Hoài, hơn cô 5 tuổi, anh có một số mối quan hệ phức tạp với cô, mà trước đây, Tâm chẳng thể ngờ tới. Chả là thế này, anh ta chính là chủ quán cà phê gần nhà cô, là bạn của anh trai cô – cô đã gặp vài lần trước đây thảo nào thấy quen thế. Chưa hết, anh ta lại còn là người đã từng tình cờ biết được chuyện tình đau khổ của cô qua một lần cô gọi điện khóc lóc với anh trai khi Nam nói chia tay. Nhưng mấu chốt của câu chuyện lại nằm ở chỗ, chẳng hiểu sao sau lần đó anh ta quyết định sẽ để tâm đến cô, nick facebook của anh ta, note, trạng thái đều viết ra là để dành cho cô, và dấu mốc cuối cùng để anh gây sự chú ý của cô chính là cả gan yêu cầu cô đặt relationship với mình trên facebook. Và giờ đây, con người có lắm mối quan hệ “ngoài ý muốn” với cô ấy, đang đưa cô về nhà sau khi chứng kiến từ

đầu đến cuối cách mà cô đá phăng tên bồ cũ đều cán ra khỏi đời mình như thế nào.

- Xem ra anh và em có duyên với nhau quá nhỉ.

- Duyên ư? Không có cái duyên nào lớn bằng cái duyên mình tự tạo ra đâu em.

- Nhưng dù sao, em cũng cảm ơn anh rất nhiều, vì những câu nói của anh trong thời gian qua, em đã lấy lại được dũng khí để vượt qua tất cả.

- Không có gì, đã đặt relationship với nhau rồi thì cũng phải có trách nhiệm với nhau chứ!

- Hì hì, anh vui tính nhỉ. Đến nhà em rồi, em vào đây, cảm ơn anh đã đưa em về.

- Không có gì mà. Chúc em ngủ ngon.

- Tạm biệt, chúc anh ngủ ngon.

Tâm vừa quay lưng đi, đã nghe tiếng anh phía sau.

- Ngày mai, quán cà phê làm kỉ niệm một năm mở quán, mọi người đang rất muốn gặp cô gái nào đang để relationship với anh. Em đến nhé! – Hoài vừa nói vừa đi giật lùi, hai tay đút vào túi quần jean trông rất nghịch ngợm, mắt anh hấp háy nhìn cô.

Tâm cảm thấy trái tim mình rung rinh trong lồng ngực, bỗng dưng một cảm giác xao xuyến, vui tươi len lỏi khắp các tế bào. Cô gật mím cười và gật đầu.

- Em sẽ đến!